

3.3.3.2. Bistandsadvokatens tilstedeværelse ved retsmøder

Udvalget foreslår – bl.a. med henvisning til udvalgets undersøgelse, hvoraf det fremgår, at der ikke i alle tilfælde ved byretterne tages hensyn til bistandsadvokatens forhold ved berømmelsen – at det i retsplejelovens § 741 c præciseres, at retsmøder, hvor forurettede skal afhøres, så vidt muligt skal berammes efter aftale med bistandsadvokaten, og at bistandsadvokaten skal underrettes om andre retsmøder, herunder retsmøder med henblik på behandling som tilståelses-sag, jf. retsplejelovens § 922.

Udvalget bemærker dog, at man bør være opmærksom på, at sagerne – navnlig arrestantsager – ikke må forsinkes unødigt. Hensynet til forurettede må afvejes over for hensynet til sagens hurtige fremme. Afhængig af omstændighederne vil der efter udvalgets opfattelse kunne være anledning til – i højere grad end med hensyn til forsvarere og i større omfang end i dag – at løse et berammelsesproblem ved ombesikkelse af en bistandsadvokat.

Efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse bør den foreslåede ændring finde anvendelse i alle sager omfattet af retsplejelovens kapitel 66, jf. pkt. 3.5 nedenfor.

Der henvises nærmere til betænkningens side 67-69.

3.3.3.3. Bistandsadvokatens adgang til at stille spørgsmål til forurettede

Strafferetsplejeudvalget anfører, at en udvidelse af bistandsadvokatens rolle under sagens behandling, herunder en udvidet adgang til at stille spørgsmål til den forurettede og en mulighed for at foretage en indledende afhøring af den forurettede, rejser principielle spørgsmål.

I den forbindelse bemærker udvalget, at det umiddelbart kan virke hensigtsmæssigt, at bistandsadvokaten skal foretage den indledende afhøring af voldtægtsopret, idet bistandsadvokaten ofte er den person, som ofret kender og har tillid til. På den anden side vil en sådan adgang efter udvalgets opfattelse medføre, at bistandsadvokaten bliver inddraget i sagen på et område, som henhører under anklagemyndigheden, og den tiltalte vil på den baggrund kunne opfatte bistandsadvokaten som en »ekstra« anklager.

Efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse er det væsentligt at være opmærksom på anklagemyndighedens pligt at fremstille sagen på grundlag af saglige og objektive kriterier. Den samme objektivitet kan ikke kræves af en bistandsadvokat, der har til opgave at varetage en enkelt persons interesser. Hvis en indleden-

de afhøring under domsforhandlingen skulle foretages af bistandsadvokaten med det formål at styrke forurettedes troværdighed, vil det efter udvalgets opfattelse i sig selv kunne påvirke bistandsadvokatens rolle i processen i en uheldig »offensiv« retning. Det vil endvidere – måske ubevidst – kunne føre til en mere kritisk indstilling fra forsvareren over for forurettedes troværdighed. Strafferetsplejeudvalget finder på den baggrund, at bistandsadvokaten fortsat bør holdes uden for opgaver, der angår bevisførelsen for tiltaltes skyld.

Endvidere anfører Strafferetsplejeudvalget, at anklagemyndigheden er kendt med den situation at skulle afhøre et vidne, som på grund af sagens karakter er meget nervøs og usikker på sagens behandling i retten. I praksis vil det således høre til anklagemyndighedens opgaver at forsøge at få vidnet beroliget så meget, som sagens omstændigheder tillader.

Udvalget finder på denne baggrund ikke, at der bør foretages ændring i de gældende regler med hensyn til bistandsadvokatens adgang til at stille spørgsmål til forurettede. Under alle omstændigheder bør eventuelle videre overvejelser ske i sammenhæng med overvejelserne vedrørende det generelle spørgsmål om forurettedes stilling i straffeprocessen.

Der henvises nærmere til betænkningens side 69-71

3.3.3.4. Bistandsadvokatens adgang til at foreslå supplerende bevisførelse

I relation til spørgsmålet om bistandsadvokatens mulighed for at foreslå supplerende bevisførelse og vidner på samme måde som forsvareren finder Strafferetsplejeudvalget ikke, at der bør gennemføres en ændring af reglerne.

Som begrundelse herfor anfører udvalget, at udgangspunktet fortsat bør være, at det er anklageren og forsvareren, som forestår tilrettelæggelsen af bevisførelsen vedrørende skyldsspørgsmålet. En ordning, hvorefter bistandsadvokaten kan foreslå supplerende bevisførelse, vil efter udvalgets opfattelse føre til, at bistandsadvokaten skulle gøre sig overvejelser, som henhører under anklagemyndigheden. En sådan ordning med »to anklagere« vil endvidere hos den tiltalte kunne svække tilliden til, at anklagemyndigheden er upartisk og objektiv.

På samme måde som anført ovenfor i pkt. 3.3.3.3. om spørgsmål til forurettede, vil problemstillingen om bistandsadvokatens forhold til bevisførelsen dog indgå i Strafferetsplejeudvalgets kommende generelle overvejelser om ofres retsstilling.

Der henvises nærmere til betænkningens side 71-72.